

Drina Binder

Fluturi

VOLUMUL 1

Ediția a doua, revizuită

EDITURA FOR YOU

București, 2016

Cine sunt?

Echiar așa, cine sunt eu? Sunt doar un om, ca toți oamenii... Un om care are și calități, și defecte, un om care s-ar putea mândri cu câteva fapte mărețe, dar care, totodată, ar trebui să se simtă rușinat de anumite fapte care nu-i fac cinste... Un om cu greșeli omeneste, cu experiențe de viață frumoase, dar și urâte, un om cu frământări interioare și cu temeri, un om care a fost foarte fericit, dar și cumplit de nefericit, un om care s-a prăbușit și s-a ridicat de multe ori, un om care de câteva ori s-a abandonat pe sine, dar care s-a regăsit de fiecare dată. Un om care a crezut orbește în oameni, în fericire și în iubire și care a cunoscut gustul amar al eșecurilor și al dezamăgirilor.

Sunt un om care a avut și căderi, care a mințit, care a trădat, care a vorbit de rău, care a judecat fără să cunoască, dar care, într-un final, conștient și dezgustat de toate decăderile lui, le-a regretat și s-a străduit să evolueze.

Sunt un om care a înțeles, într-un târziu, că viața nu trebuie să fie perfectă pentru a fi fericit – și că fericirea nu este condiționată de a avea totul, ci de a te avea pe tine, de a fi liber și de a avea iubire... Un om care s-a trezit adeseori în rutină și amorțit, care a rătăcit pe drumuri incerte și care a făcut alegeri proaste.

Sunt un om care a înțeles că iubirea nu oferă garanții, că ea devine uneori amărăciune, că fiecare fluture din stomac își ia zborul și că, oricât de mult am iubi și oricât de mult ne-am dăruia, oamenii ne pot abandona, ca și cum nu am însemnat nimic pentru ei.

Sunt un om care a cunoscut binele și răul, care a ales rațional, dar și irațional, un om care, atunci când privește în urmă, are multe regrete, multe lucruri nespuse, promisiuni neonorate și visuri neîmplinite...

Sunt un om simplu, un om visător, un om cald, căruia nu-i este rușine să își strige iubirea în gura mare, care își recunoaște greșelile și înfrângerile cu demnitate și curaj, un om care nu se teme de judecățile lumii.

Sunt un om care iubește oamenii, care le înțelege rătăcirile și care nu uită că a avut propriile rătăciri... Un om care respectă alegerile celorlalți, oricâtă durere i-ar aduce ele, și care nu judecă oamenii după propriile prejudecăți.

Sunt doar un om care a uitat, de multe ori, cine este și cine vrea să devină, dar pe care iubirea l-a făcut să regăsească de fiecare dată drumul către sine.

Sunt un om care iartă fără a aștepta să i se ceară iertare, care acordă încă o șansă și încă una, crezând în reabilitare; un om capabil să uite orice rău dacă i se oferă puțină iubire...

Sunt un om care se îndrăgostește nebunește și fulgerător, care nu-i uită și nu-i urăște pe aceia pe care i-a iubit cândva... Sunt un om de multe ori imprevizibil, un om care a spus „Pleacă!“, atunci când ar fi vrut să spună „Rămâi!“, un om care a plecat, atunci când ar fi vrut să rămână, un om care ar fi vrut să plece, atunci când a rămas...

Sunt un om cu care se poate vorbi despre orice, un om care a învățat să asculte și să înțeleagă dincolo de cuvinte și să vadă dincolo de un chip și de măști...

Sunt un om care se teme de singurătate, care nu se bucură de nimic dacă nu împarte cu alții, un om care nu poate trăi doar pentru el... Sunt un om care va avea întotdeauna timp pentru oameni, o vorbă bună, o mângâiere, un zâmbet, o lacrimă și o inimă primitoare...

Sunt doar un om... Iubit, urât, aprobat, dezaprobat, acceptat, respins, înțeles, neînțeles, admirat, judecat... sunt doar un simplu om, care are nevoie de pace interioară, de echilibru, de locul lui sub soare, de steaua lui pe Cer, de visuri... un om care vrea să iubească și să fie iubit.

Viața nu te întreabă niciodată dacă ești pregătit sau nu de o nenorocire. Nu îți dă niciun preaviz și niciun avertisment înainte să te surprindă cu un necaz care îți va prăbuși întregul univers.

Nu te întreabă dacă e prea devreme sau prea târziu, nici dacă e corect sau nu.

Nu te întreabă dacă vei suporta sau nu, nici dacă ești pregătit sau nu ca să pierzi tot ce ai.

Nu te întreabă cât de mult iubești pe cineva sau cât de mult depinzi sufletește de anumiți oameni, atunci când îi va răpi de lângă tine, obligându-te să înduri chinul și amărăciunea singurătății.

Nu te întreabă dacă ești copil sau dacă ești încă prea tânăr ca să-ți pierzi părinții.

Nu. Viața nu te întreabă nici dacă ești sau nu destul de puternic pentru a trece printr-o decepție.

Nu te întreabă cât ai râs, înainte să te facă să plângi; nici cât te-ai bucurat, înainte să te facă să suferi.

Nu te întreabă dacă meriți sau nu să fii rănit, batjocorit, umilit, trădat, părăsit, judecat.

Nu te întreabă ce ai făcut bun sau rău – și, de multe ori, te răsplătește cu rău pentru faptele tale bune.

Nu te întreabă dacă vei putea trăi într-un alt loc sau dacă ești pregătit să renunți la visurile tale și la drumul ales, atunci când îți schimbă brusc direcția de mers și te smulge din locul în care sufletul tău se simte acasă.

Nu te întreabă ce anume ai și câte ai sacrificat pentru a avea ceva, atunci când te păgubește de tot ce ai agonisit. Nu te întreabă cât de fericit ai fost – sau dacă măcar ai fost fericit vreodată –, înainte de a te copleși cu nefericire.

Nu te întreabă dacă ai apucat să trăiești și dacă ți-ai împlinit măcar o parte din visuri, înainte să te lovească nemilos cu o boală,

care îți va arăta, cu pași uneori lenți și nemiloși, sfârșitul. Sfârșitul planurilor tale, al visurilor tale, al gândurilor tale și, într-un final, sfârșitul tău.

Nu. Viața nu te întreabă niciodată nimic. Nu ține cont de cine ești și de ce ai făcut, bun sau rău. Ea doar îți dă un test de supraviețuire – o lovitură – și te lasă să te descurci. Și aici apar opțiunile – toate sub formă de lecții – unele mai dure, altele mai blânde, dar în urma cărora cu siguranță te vei schimba. De multe ori atât de mult, încât nici tu nu te mai recunoști.

Toate aceste lovituri îți dau ocazia să-ți testezi limitele și să forțezi depășirea lor. Îți dau ocazia să vezi cine te-a iubit cu adevărat și cine te-a iubit doar declarativ și interesat. Îți vor da ocazia să vezi cine ești, ce poți și ce însemni, atât pentru cei din jurul tău, cât și pentru tine însuși. Cu toate acestea, oricât de multe experiențe vei trăi, nu vei ști niciodată câte poți îndura. Asta, pentru că oamenii nu își cunosc limitele. Nu vei ști unde vei ajunge și nici felul în care te vor schimba loviturile primite, care te pot înrăi sau te pot face mai bun, te pot transforma într-un om puternic, încrezător, luptător sau, dimpotrivă, te pot transforma într-un om vulnerabil, speriat, resemnat. Viața, drumurile, loviturile și oamenii te pot îndepărta sau te pot apropia de tine... totul depinde numai de tine.

Omenirea aștepta cu bucurie Crăciunul, dar eu așteptam doar să treacă. Timpul era singura mea speranță către uitare, acceptare și vindecarea rănilor. Eram deprimată, descurajată și pierdută. Deși eram o femeie foarte tânără, aveam un suflet îmbătrânit, niciun chef de viață și nicio perspectivă. Mă zbăteam între sentimente contrare, mă învinovăteam și mă autocompătimeam. Îmi plângeam de milă și îmi uram neputința de a schimba ceva.

Abia în seara de Ajun am realizat că era pentru prima dată în viața mea când nu aveam un brad împodobit. În casa mea și în sufletul meu nu era nicio sărbătoare. Trecuseră deja câteva zile de

când stăteam numai în pat, ca o bolnavă. Prietenele mele, Simona și Timeea, nu m-au părăsit nicio clipă, îndurând cu greu să mă vadă plângând ore în șir și, adeseori, plângând alături de mine.

Am auzit soneria și, pentru că nu reacționez, Simona s-a dus să vadă cine mă căuta la ora aceea târzie. *Probabil că sunt colindători*, mi-am spus în gând. După câteva clipe, Simona s-a întors în dormitor, cu un zâmbet larg pe față, urmată de cineva care ținea în față sa un brad gata împodobit. Persoana din spatele bradului s-a strecurat în dormitor și a așezat bradul în colțul liber al încăperii. Era Robert.

— Ho, ho, ho! a spus el, venind către mine.

— Nu cumva: „Ha, ha, ha?”

M-a îmbrățișat strâns și m-a pupat pe frunte, apoi și-a aruncat fularul pe marginea patului.

— Ce cauți aici, nebunule? l-am întrebat, urmărindu-l cum căuta o priză pentru instalația din brad.

— Îmi place să fac sărbătorile în Brașov, mi-a răspuns, concentrat asupra câtorva podoabe care se împrăștiaseră pe jos.

Robert a aranjat bradul, a pornit instalația și a stins lumina. Apoi s-a descălțat, și-a dat jos haina și s-a așezat pe pat, lângă mine.

— Haideți, fetelor! O telenovelă, ceva?

— Să te uiți tu la telenovele, bă! a strigat Timeea, din hol.

Nu îl puteam privi pe Robert, pentru că îmi amintea de toată viața mea tristă și de pierderi. Până și el era una dintre pierderi – o pierdere dureroasă, pentru care încă mă mai învinovăteam.

— Ce ai mai scris în jurnal? m-a întrebat el, luând caietul gros ce zăcea pe marginea noptierei. „Regretele sunt cele mai urâte sentimente.” Așa este, Irina...

Mă uitam la televizor — fără să văd ceva, desigur. Gândurile mele rătăceau aiurea. Simona și Timeea au decis că erau obosite și că vor dormi în sufragerie, așa că ne-au spus pe fugă un „Noapte bună!” și ne-au lăsat singuri.

- Cum te simți? m-a întrebat Robert, așezându-și perna.
- Nu știu. Cred că nu mai simt nimic. Am sufletul anesteziat.
- Vrei să vorbim? Vrei să facem ceva anume?
- Nu. Nu vreau decât să am liniște.
- Sunt așa de obosit! Te superi dacă adorm?
- Dezbracă-te.
- Ai gânduri nebunești c-un biet oștean, maiestate?
- Băi, tu deja visezi? Mă gândeam să dormi comod, atâta tot...

Robert a adormit imediat, iar odată cu somnul lui aveam senzația că începeam și eu să mă liniștesc, pentru că lângă el mă simțeam în siguranță. Am închis televizorul, m-am așezat comod pe pernă și am privit bradul frumos împodobit, cu globuri argintii și mov și cu jocuri de lumini. *Ce nebun poate fi Robert!* îmi spuneam în gând. *Să vină el tocmai din București, cu un brad împodobit! Cum l-o fi îndesat în mașină? Sau l-o fi împodobit pe casa scării? Nu-i normal la cap...*

Robert era cel mai bun prieten al iubitului meu, Matei, deși, prin natura relației lor, ei doi se considerau frați.

S-au cunoscut când Robert avea 11 ani, în urma unei întâmplări foarte triste: Robert și-a pierdut părinții într-un accident de mașină și a rămas în grija bunicii lui, care era bătrână și bolnavă. Părinții lui Matei au hotărât să-l adopte și, deși nu au făcut-o cu forme legale, acesta a locuit la Snagov, la reședința acestora, devenind, practic, un membru al familiei. După moartea bunicii lui, pentru că Robert era minor și ar fi ajuns într-un centru de plasament, părinții iubitului meu au făcut toate demersurile necesare pentru a-l păstra în familie. În mijlocul lor, Robert a găsit toată dragostea și sprijinul de care a avut nevoie, mai ales datorită faptului că aceștia nu l-au făcut niciodată să se simtă străin și l-au coplesit cu multă atenție și căldură, astfel încât Matei și Robert s-au apropiat și s-au înțeles ca niște frați adevărați. Faptul că Robert avea alt sânge

era doar un amănunt, de care nimeni din familie nu ținea cont – ba, mai mult, existau multe persoane care nici măcar nu bănuiau că ei doi nu erau frați cu adevărat.

Încă de când i-am cunoscut, am fost uimită de legătura dintre ei, pentru că se respectau foarte mult și erau foarte atașați unul de celălalt. Educația bună primită acasă, într-o familie cu pretenții și cu valori, i-a făcut să se ajute și să fie uniți. Matei era foarte legat de Robert și, de aceea, chiar și când ar fi trebuit ca fiecare să plece la casa lui, ei au ales să locuiască împreună. Și-au construit o vilă mare și frumoasă la Snagov, hotărâți să trăiască acolo, împreună cu familiile pe care aveau să și le întemeieze.

Robert s-a întors spre mine și, după ce mi-a aruncat o privire scurtă, mi-a cuprins mâna într-a lui. A adormit din nou, iar eu îl priveam aproape fără să respir, de teamă să nu-l deranjez. Deși îl văzusem de mii de ori până atunci, încă eram uimită și impresionată de frumusețea lui, ca și cum acum îl vedeam pentru întâia oară.

Robert era un bărbat înalt, cu un trup athletic, frumos construit. Avea trăsături blânde, ochi negri și niște gene foarte lungi, iar când zâmbea, dezvăluia în obraji niște gropițe care-i dădeau un aer inocent și dulce. Părul lui negru avea reflexe lucioase, albaștrui și-mi amintesc de câte ori am făcut eforturi să nu-mi trec degetele printre șuvițele lui rebele. Avea o alură sportivă și era un bărbat frumos, elegant, manierat, dar ceea ce îl făcea cu adevărat special era sufletul lui.

Avea cel mai bun suflet pe care îl cunoscusem vreodată la un om! Era sensibil și bun, empatic și cald, blând și uman, capabil să-și ofere prietenia și iubirea până la sacrificiu. Era singurul om lipsit de orice urmă de egoism pe care-l cunoșteam, iar eu eram singura care ura asta la el.

Drina Binder

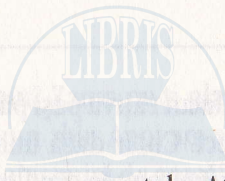
Fluturi

VOLUMUL 2

Ediția a doua, revizuită

EDITURA FOR YOU

București, 2016

Trecutul... Atunci când crezi mai mult că l-ai lăsat în urmă, te tulbură pe neașteptate.

Probabil că fiecare om are un trecut, format, pe alocuri, din momente pe care nu-și dorește să și le mai amintească. Sunt acele momente încărcate de urât și de durere nemeritată. Deseori, acele momente sunt marcate de oameni pe care ți-ai fi dorit ca viața să nu ți-i aducă niciodată în cale pentru că din cauza lor ai trăit nedreptăți, deziluzii și eșecuri. Și totuși, poate că trebuie să trăiești și astfel de episoade triste pentru a deosebi binele de rău și fericirea de nefericire. Poate că trebuie să cunoști și oameni nepotrivii, nedemni, de nedorit, pentru a-i deosebi de oamenii buni și pentru a-i respecta și prețui pe aceia care merită. În urma episoadelor triste trăite în viață, îți rămân răni cu cicatrici adânci. Unii dintre noi le ascund, în timp ce alții le poartă ca pe niște medalii.

Eu mi-am purtat cicatricile ca pe niște medalii, fără a mă rușina de ele. Le-am purtat cu mândrie, ca dovadă a forței mele interioare de a trece peste greutăți și de a nu lăsa nimic rău să mă transforme în altceva decât în omul care mi-am dorit să fiu.

Într-o zi în care trecutul meu părea să fi fost lăsat în urmă și departe, m-am trezit cu una dintre fantomele care îi aparțineau.

— Irina, te caută un domn! a strigat Oli din curte.

Matei și cu mine ne uitam la un film în living, iar Robert citea una dintre cărțile de parapsihologie care îl pasionau atât de mult. Cine mă putea căuta tocmai la Snagov? Doar părinții mei și prietenii apropiați știau unde locuia iubitul meu, iar Oli îi cunoștea pe toți. Până să apuc să mă ridic de pe canapea, am și văzut-o pe Oli apărând în living, însoțită de un bărbat. Eram orbită de soarele care bătea din spatele lui, de aceea nu-l vedeam prea bine.

— Bună ziua, Irina! mi-a spus musafirul.

Auzindu-i vocea, am încremenit. El a făcut câțiva pași până în mijlocul livingului, iar eu l-am văzut perfect. Chiar dacă îmbătrânise, îl recunoșteam foarte bine. Nu îl mai văzusem de când aveam 8 ani și trecuseră vreo 14 ani de atunci. Deodată, femeia puternică din mine s-a prăbușit, iar fetița neputincioasă din trecut i-a luat locul. Eram din nou în trecutul meu, în urmă cu 14 ani.

Datorită unei conjuncturi, tata a fost nevoit să mă lase o perioadă în grija unei familii. Era pentru prima dată când stăteam departe de casa mea și de tatăl meu. Am ajuns atunci într-o casă străină și acolo trebuia să locuiesc timp de două luni, cu niște oameni pe care nu-i cunoșteam. Sufletul meu de copil, deși trist de separarea de tata și de casa mea, a găsit o bucurie în faptul că și acea familie avea o fetiță, cu care speram să mă împrietenesc. Tata m-a protejat cât de mult a putut de răutățile lumii și din acest motiv nu știam că oamenii puteau fi și altfel decât buni. Poate că de aceea mă așteptam să fiu bine primită în acea familie. Tata i-a lăsat stăpânului casei o sumă consistentă de bani pentru îngrijirea mea, rugându-l să aibă grijă să nu îmi lipsească nimic. Însă, de îndată ce tata a ieșit pe poartă, viața mea a luat o întorsătură nedorită.

Acasă am fost crescută cu un program strict și cu reguli bine stabilite. Tata a vrut să educe o lady, de aceea a pus mare preț pe ordine și disciplină. Mesele se luau la ore fixe, nu mâncam în grabă și manierele erau obligatorii. Tata îmi corecta mereu ținuta și mă învăța să nu mănânc zgomotos sau fiind atentă la alte lucruri. Pe lângă activitățile obișnuite de zi cu zi, aveam și program de citit, de joacă, de jucat șah și lecții de pian. Casa era într-o ordine absolută, iar eu eram cea mai importantă și mai respectată persoană din ea. Deși era sever, tata mă răsfăța și mă copleșea cu dragoste.

Încă din prima zi în care am intrat în casa familiei la care mă lăsase tata, mi s-a schimbat tot programul. Cina de la ora opt a însemnat o farfurie de ciorbă cu bucăți de pâine aruncate în ea, pe care am refuzat să o mănânc. „Da' ce, te ține tactu' numa' cu salam

de Sibiu? Zama nu-ți place?“ mi-a spus ofensat bărbatul casei, care părea un zbir. Apoi am vrut să fac baie înainte de culcare, așa cum eram obișnuită de acasă, dar mi s-a explicat că în casa aceea se făcea baie numai sâmbăta și că nu aveau de gând să pornească boilerul numai pentru mine. Am adormit cu greu, de dorul tatălui meu și din cauza certurilor pe care le auzeam din camera alăturată, unde familia la care locuiam își arunca reproșuri și jigniri cum nu mai auzisem până atunci. Dimineata nu am mai fost trezită, ca de obicei, cu alintături, ci am fost bruscată de stăpâna casei, care mi-a oferit o felie de pâine cu marmeladă și ceai. Am mâncat de teamă că, dacă voi face mofturi, voi fi muștrată, apoi am fost trimisă la un magazin din apropiere, ca să cumpăr băutură. La întoarcere, m-am oprit la câteva case distanță, unde fetița familiei se juca împreună cu niște copii. Probabil că am stat ceva vreme acolo, uitând de sarcina pe care o aveam, pentru că stăpânii casei mă așteptau agitați. De îndată ce am intrat în casă, bărbatul m-a lovit peste față, reproșându-mi că mă aștepta de mult. Atunci a fost pentru prima dată când m-a lovit cineva. „În casa asta nu faci ce vrei tu și mă asculți, clar?!“

Soția lui plecase deja la serviciu, iar casa era într-o dezordine cum nu mai văzusem în nicio casă. Pentru că tata mă învățase să am grijă de casă, m-am apucat să spăl vasele și să fac ordine. Ca orice copil, am sperat că, dacă voi fi cuminte, acei oameni mă vor îndrăgi și mă vor trata omeneste. Dar nu a fost așa. Dacă mă vedeau cu cărți sau cu jucării, îmi spuneau că pierd vremea, în loc să fac curat. Să spăl vasele, să mătur și să strâng hainele din jur devenise doar atribuția mea.

Într-o zi, am făcut o boacăna care m-a costat foarte scump. Pentru că înainte cu câteva zile m-au certat că nu am băgat oala cu ciorbă în frigider, de data aceasta am băgat-o, cu ciorba fierbinte în ea, fără să mă mai gândesc că se va dezgheța frigiderul. Când a aflat ce am făcut, bărbatul m-a bătut cu o curea din piele, până când a obosit. Câteva zile nici măcar nu am putut dormi, din cauza rănilor.

Cei din casă se purtau din ce în ce mai urât cu mine, iar când se îmbătau, mă înjurau și mă umileau, spunându-mi „bitoangă“ și punându-mă să muncesc fără încetare.

În aceeași curte, într-o bucătărie de vară, mai locuia și tatăl stăpânului casei, care era bătrân și bolnav. Știind în ce fel eram tratată de fiul lui, îmi aducea câte un măr sau câte o felie de pâine cu dulceață, atunci când nu era nimeni acasă. Iar eu îi mai țineam de urât. Nu ieșeam din curte, ca să mă joc cu copiii din vecini, pentru că mă rușinam de hainele mele ponosite și de vânătăile pe care le aveam de la bătăile primite. Fetița lor îmi luase toate hăinuțele mele frumoase, iar eu abia mai găseam prin casă câteva haine vechi de-ale ei cu care să mă îmbrac.

Cât timp părinții ei erau la serviciu, eu făceam curat în toată casa, spălam hainele de mână, ridicând oale grele în care puneam apă la încălzit și le clăteam cu o apă rece care îmi îngheța până și sufletul. Măturam curtea, dădeam de mâncare la animale și așteptam înfrigurată să ajungă ei acasă. Nu prea trecea o zi fără să mă lovească sau fără să mă jignească. Își băteau joc de toată munca mea, iar a doua zi o luam de la început. Într-o seară, bărbatul din casă m-a bătut pentru că fetița lui i-a spus că îi luasem o bluză pe care am îmbrăcat-o. M-a dezbrăcat în pielea goală și m-a trimis afară în ploaie, apoi m-a privit, din spatele unei ferestre, cum am stat ghemuită sub dușul rece al naturii. Apoi m-a încuiat într-un șopron dezafectat, plin cu păianjeni, și, pentru că era beat, a adormit uitându-mă acolo toată noaptea. Într-o zi am găsit un pui de câțel, pe care îl țineam ascuns în șură ca nu cumva să-l vadă cineva. Împărțeam cu el porțiile mici de mâncare pe care le primeam și eram fericită că aveam și eu un prieten, că puteam simți și eu căldura unei ființe. Dar stăpânul casei l-a descoperit într-o seară și, după ce m-a bătut, a lovit cățelușul cu o sapă în cap, omorându-l în fața mea. Mult timp am plâns după acel sufleteț nevinovat, care a murit doar din cauză că era singurul care mă iubea.

Trăind în acea casă de coșmar, abia așteptam să vină noaptea, ca să pot plânge în liniște, de durere și de dor. Supliciuul acelor zile s-a terminat când s-a întors tata și m-a luat de acolo. Însă lui nu i-am spus niciodată ce traume am trăit în casa aceea. Nu voiam să-l supăr și îmi era teamă că, dacă va afla, se va supăra pe mama, fiindcă ea îi recomandase acea familie pentru a avea grijă de mine. De atunci am fost mereu urmărită de acel om, pe care nopți în șir l-am visat cum mă bătea, cum mă găsea și cum îmi făcea rău. Și, deși cu timpul am reușit să-l uit, iată că viața mi-l aducea din nou în cale.

Probabil că aveam o expresie înmărmurită, pentru că Matei a devenit brusc agitat și mă tot întreba dacă mă simțeam bine.

— Iubita mea, ce e cu tine? Cine este domnul?

— Dă-l afară... Te rog să-l dai afară, am spus încet.

Robert a venit lângă mine și m-a luat de mână, privindu-l curios pe bărbatul misterios, care avea o atitudine umilă în fața mea. Începeam să tremur vizibil, deși îmi doream să fiu tare și să nu-i dau satisfacție acelui monstru care încă reușea să mă sperie.

— Cine sunteți? a întrebat Robert, ridicându-se.

— Mă scuzați, sunt un prieten de familie. O știu pe Irina de mică, a spus bărbatul, aproape bâlbâindu-se.

— Iubita, ce se întâmplă? m-a întrebat Matei, văzându-mă atât de neliniștită. *Irina, nu mai ești acea fetiță! Nu-ți mai poate face niciun rău!* îmi repetam în gând.

— Ce cauți aici? i-am spus musafirului nepoftit, înfruntându-l.

— Mă bucur să te văd, Irinuța. Ești mare și te-ai făcut frumoasă!

— Treci peste asta. Zi-mi ce cauți aici.

Matei și Robert mă priveau contrariați, pentru că ei nu știau nimic despre trecutul meu și nici nu erau obișnuiți să mă vadă tratând oamenii cu o asemenea răceală.

— Irina, știi, fata mea, Adriana, o mai ții minte? Are un băiețel, are un an și patru luni...